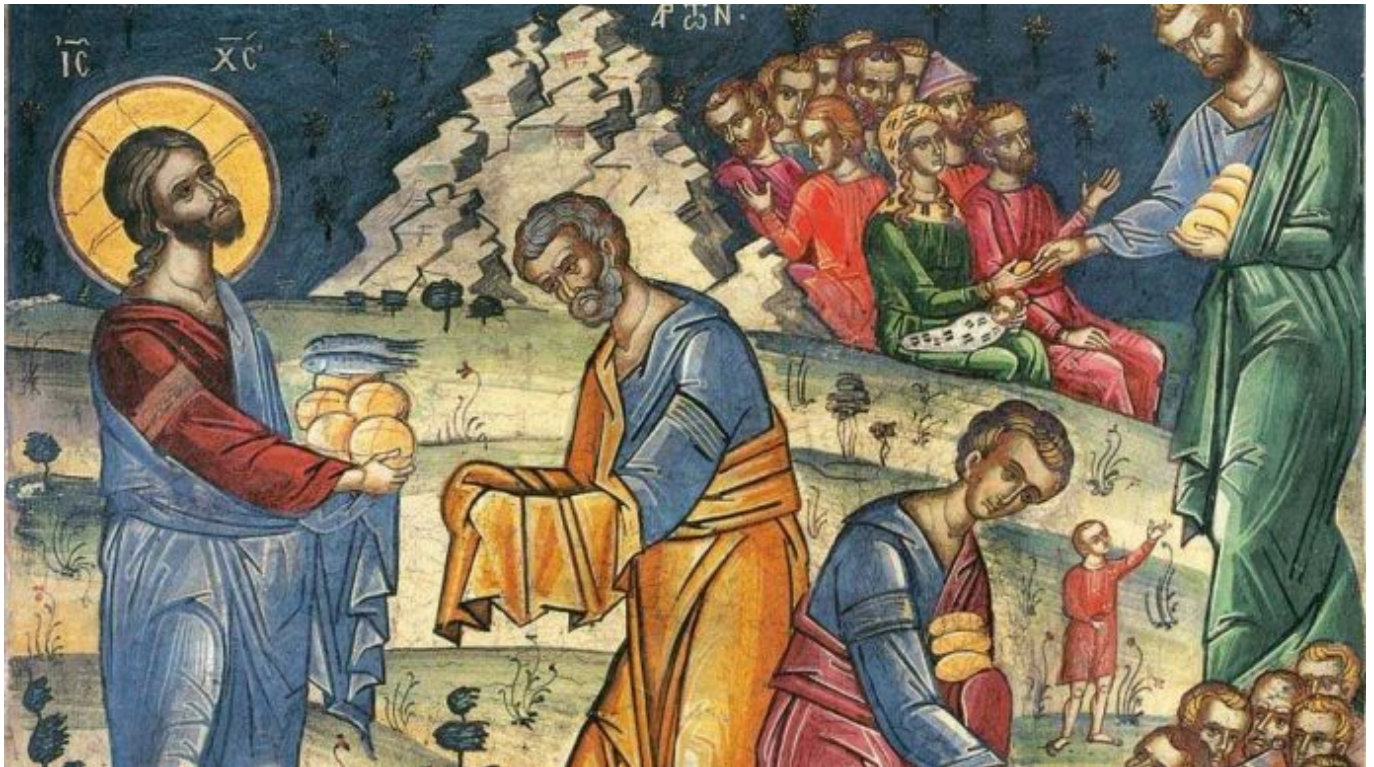

Νὰ Τὸν ἀφήσουμε νὰ μᾶς θρέψη!

/ [Γνώμες](#)

Ένα νέο θαῦμα τοῦ Κυρίου παρουσιάζει τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Η΄ Κυριακῆς Ματθαίου: τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντάκις χιλίων, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων, ὅπως τονίζει χαρακτηριστικὰ ὁ Εὐαγγελιστὴς (Ματθ., ιδ΄ 14-22). Τὸ ἴδιο θαῦμα παρουσιάζουν καὶ οἱ ἄλλοι Εὐαγγελιστές, γεγονός πού, ὅπως ἔχουμε καὶ ἄλλοτε τονίσει, καταδεικνύει τὴν ἐνότητα τοῦ Εὐαγγελίου, μέσα ἀπὸ τὴν διαφορετικότητά του, ἀφοῦ ὁ κάθε Εὐαγγελιστὴς φωτίζει μὲ τὸν δικό του τρόπο τὸ ὅλο γεγονός.

- [Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος](#)

Μόλις ὁ Κύριος πληροφορήθηκε γιὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Ἰωάννου Προδρόμου, «ἀνεχώρησεν ἐν πλοίῳ εἰς ἔρημον τόπον κατ' ἰδίαν καὶ οἱ ὄχλοι ἠκολούθησαν αὐτὸν πεζῇ ἀπὸ τῶν πόλεων.» (Ματθ., ιδ΄ 13). Κατὰ τὴν συνήθειά Του, ὁ Κύριος ἀποσύρεται νὰ προσευχηθῇ ὕστερα ἀπὸ μιὰ κοπιαστικὴ ἡμέρα, ὥστε καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἀναπαυθῇ καὶ νὰ ἀνασυντάξῃ τὶς δυνάμεις Του καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ ἔχουν τὸν χρόνο νὰ χωνέψουν καλύτερα τὰ διδάγματα τῆς ἡμέρας. Στὴν συγκεκριμένη περίπτωση, ὑπάρχει ἕνας ἰδιαίτερος λόγος: ὁ θάνατος τοῦ Προδρόμου, πού μὲ τόσο ζῆλο εἶχε προεξαγγεῖλει τὴν ἔλευση τῆς βασιλείας Του, τὸν «ἀναγκάζει» νὰ ἀποσυρθῇ στὰ

Ίδια.

Οἱ ὄχλοι, ὅμως, Τὸν ἀκολουθοῦν καὶ ἐκεῖ, στὸν ἔρημο τόπο, καὶ μάλιστα «πεζῇ ἀπὸ τῶν πόλεων.» Πῶς νὰ Τὸν ἐγκαταλείψουν, ἀλήθεια, εὐκόλα ἐκεῖνοι οἱ βασανισμένοι καὶ καταθλιμμένοι, οἱ ἄρρωστοι καὶ ἐγκαταλελειμμένοι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰατρούς, ποὺ τοὺς ὑποσχέθηκαν ἀλλὰ δὲν κατάφεραν νὰ τοὺς δώσουν ἴαση; Ὁ Κύριος εἶναι ἡ τελευταία καὶ μεγάλη των ἐλπίδα. Τὸν ἀκολουθοῦν πιστά, γιὰ νὰ βροῦν τὴν γιατρειὰ των.

Ἐκεῖνος, πάλι, ὁ Ὅποιος «ἐτάζει νεφροὺς καὶ καρδίας», τὸ γνωρίζει αὐτό, γι' αὐτὸ καὶ «ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐθεράπευσεν τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν.» (ὁ. π., 14). Ὁ Κύριος ἔχει τὸ πρόγραμμά Του. Τοὺς θεραπεύει πρῶτα ψυχικὰ καὶ σωματικά, διότι κάθε του θαῦμα εἶναι καθολικό, καὶ μετὰ, ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα, θὰ καλύψῃ καὶ τὶς ἐπὶ μέρους ὑλικές των ἀνάγκες, διότι μόνον Ἐκεῖνος, ὡς ἀληθινὸς Θεός, μπορεῖ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ.

Οἱ μαθητές Του ἔρχονται δεύτεροι καὶ σὲ χρόνο καὶ σὲ σκέψη. Καταφθάνουν στὸν ἔρημο τόπο «ὀψίας γενομένης», ὅταν ἔχη πλέον βραδιάσει καὶ «ἡ ὥρα ἤδη παρήλθεν» καὶ Τοῦ ζητοῦν νὰ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους, «ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα.» (ὁ. π., 15).

Ὁ Κύριος, ὅμως, ποὺ ἔχει ὅλη τὴν ἡμέρα ἀσχοληθῇ μὲ τοὺς πονεμένους ἀνθρώπους καὶ ἔχει θεραπεύσει τὶς ἀνάγκες τους, δὲν θέλει τώρα νὰ τοὺς στείλῃ στὸν ἔξω κόσμος, γιὰ νὰ βροῦν τὴν ὑλικὴ τροφή. Ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τὸ δυσκολώτερο, νὰ τοὺς ὑγιάνῃ, δὲν μπορεῖ ἄραγε τώρα νὰ τοὺς δώσῃ τροφή; Ἀσφαλῶς καὶ τὸ μπορεῖ, οἱ μαθητές Του ὅμως τὸ ξέρουν;

Παρ' ὅλον ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ μαθητές Του, ἔχουν δεῖ τόσα θαύματα κοντά Του, μερικοὶ δὲ ἔχουν καὶ οἱ ἴδιοι θαυματουργήσει ἐξ ὀνόματός Του(!), ἐν τούτοις ἀκόμη παραμένουν ἀνθρωπίνως ἀδύναμοι καὶ δὲν ἔχουν πεισθῇ γιὰ τὴν θεότητά Του. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος τοὺς προκαλεῖ λέγοντάς τους: «οὐ χρειάν ἔχουσιν ἀπελθεῖν. Δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν.» (ὁ. π., 16).

Πόσο μεγάλη ἡ διαφορὰ στὸ σκεπτικό! Οἱ μαθητές ζητοῦν ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους, γιὰ νὰ βροῦν μόνοι τους τροφή («ἵνα ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα»), ἐνῶ ὁ Κύριος τοὺς προστάζει νὰ τοὺς δώσουν οἱ ἴδιοι («ὑμεῖς») τὴν τροφήν ποὺ ἔχουν ἀνάγκη.

Πάντοτε ὁ Κύριος ζητάει ἀπὸ τοὺς μαθητές Του καὶ γενικῶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ κάνουν αὐτὸ ποὺ ἴδιοι μποροῦν, ἀφ' ἑνὸς γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι μποροῦν καὶ οἱ ἴδιοι νὰ προσφέρουν κάτι, μὲ τὶς δικές των δυνάμεις, ἀφ' ἑτέρου, γιὰ νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ τὰ κάνουν ὅλα μόνοι των, δὲν ἀρκοῦν οἱ

δικές των δυνάμεις, για να γίνη τὸ θαῦμα!

Ἔτσι, στὸν γάμο τῆς Κανᾶ ὁ Κύριος ζήτησε ἀπὸ τοὺς παρισταμένους νὰ γεμίζουν τὶς ὑδρίες μὲ νερό, προτοῦ ὁ Ἰδιος μετατρέψῃ τὸ νερὸ σὲ κρασί, στὴν περίπτωση τοῦ νεκροῦ ἤδη Λαζάρου ζήτησε ἐπίσης ἀπὸ τοὺς παρόντες νὰ ἀποκυλίσουν τὸν λίθο, προτοῦ ὁ ἴδιος ἀναστήσῃ τὸν νεκρό. Ἔτσι καὶ τώρα, τοὺς ζητάει νὰ Τοῦ φέρουν τὰ ὑπάρχοντα λιγοστὰ τρόφιμα ποὺ ἔχουν, τοὺς «πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας».

Στὴν συνέχεια, ὁ Ἰδιος, μὲ τὴν εὐλογία, τοὺς πολλαπλασιάζει καὶ τοὺς δίνει καὶ πάλι στοὺς μαθητές Του, νὰ τοὺς μοιράσουν στὸ πλῆθος, γιὰ νὰ γίνουν συνεργοὶ τοῦ θαύματός Του. Νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι καὶ ἐκεῖνοι, ἀργότερα, ὡς διαμοιραστές τοῦ λόγου Του, λίγο θὰ σπείρουν ἀλλὰ «ὁ θερισμὸς πολὺς», διότι πλούσιο τὸ ἔλεός Του!

Ἀπόδειξη, στὴν συγκεκριμένη περίπτωση, ὅτι τὸ λίγο ἔγινε πολὺ, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου, ἀσφαλῶς, δὲν εἶναι μόνον ὅτι «ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν», ἀλλὰ «καὶ ἦσαν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις»· καὶ δὲν ἦταν καὶ λίγοι οἱ ἐσθιόντες: «ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντάκις χίλιοι, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων.» (ὁ. π., 20-21).

Ὁ Χρυσόστομος λέει χαρακτηριστικὰ ὅτι οἱ δώδεκα κόφινοι, μὲ τὰ περισσεύματα τῶν κλασμάτων, εἶναι ἡ ἀπτὴ ἀπόδειξη γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὲς ὅτι ἔδωσαν ἐλάχιστα καὶ πῆραν καὶ περισσεύμα, τὸ ὁποῖο, ὅπως λέει ὁ Χρυσόστομος, τὸ κουβάλησαν στοὺς ὤμους των, γιὰ νὰ θυμοῦνται καὶ νὰ μὴν λησμονοῦν ποτὲ τὸ ἔλεός Του. Μήπως καὶ στὸ τέλος κάθε Θείας Λειτουργίας δὲν προσφέρεται σὲ ὅλους τὸ ἀντίδωρο, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν προσφορά μας, γιὰ νὰ γνωρίζουμε ὅτι ἔνα ἀντίδωρο ὅλοι τό «δικαιούμαστε»; Ἄς ἀναγνωρίζουμε, τοῦλάχιστον, τὸ ἔλεός Του!

Στὸ τέλος τοῦ παραπάνω Εὐαγγελίου, ὁ Ἰησοῦς «ἠνάγκασεν τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως ὅτου ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους.» (ὁ. π., 22). Γιατί «ἠνάγκασεν» ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὲς του νὰ μποῦνε στὸ πλοῖο καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν καὶ αὐτὸν στὴν ἀπέναντι ὄχθη; Διότι, ὅπως λέει ὁ Ἰωάννης, στὴν ἀντίστοιχη περικοπή, «οἱ ἄνθρωποι ἰδόντες ὃ ἐποίησε σημεῖον ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγον ὅτι οὗτος ἐστὶν ἀληθῶς ὁ προφήτης ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον» καὶ ἤθελαν «ἄρπάζειν αὐτόν, ἵνα ποιήσωσιν αὐτὸν βασιλέα» (Ἰωάν., στ' 14-15).

Γιὰ νὰ ματαιώσῃ, λοιπόν, τὰ σχέδια τοῦ πλήθους ποὺ ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ ἤθελαν νὰ τὸν ἀνακηρύξουν βασιλιά, ὁ Κύριος ἀπομακρύνει πρῶτα τοὺς μαθητὲς Του, ὥστε νὰ τοὺς προφυλάξῃ καὶ ἀπὸ τὴν περηφάνεια ποὺ θὰ ἐνοιωθάν για Ἐκεῖνον. Στὴν

συνέχεια, ἀφοῦ ἀπολύη καὶ τὰ πλήθη, ἀποσύρεται καὶ ὁ ἴδιος γιὰ προσευχή, κατὰ τὴν προσφιλή του συνήθεια, ὕστερα ἀπὸ μιὰ κοπιαστικὴ ἡμέρα καὶ μάλιστα «τώρα», μετὰ ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Προδρόμου Του, Ἰωάννη. (ὁ. π., 14).

Ἐξ ἄλλου, ὁ Κύριος προγραμματίζει, ὅπως πάντοτε, καὶ τὸ ἐπόμενο θαῦμα πρὸς ὄφελος τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν σὲ λίγο τὸ πλοiάριο ποὺ ἐπέβαιναν οἱ μαθητές Του «ἦν βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων» (ὁ. π., 24), ὁ Κύριος ἐμφανίζεται «περιπατῶν ἐπὶ τῶν ὑδάτων» νὰ γαληνεύσῃ τὴν τρικυμία τῶν κυμάτων καὶ τῶν ψυχῶν τῶν μαθητῶν Του, οἱ ὁποῖοι, ὕστερα ἀπὸ αὐτό, πείθονται ἀκόμη περισσότερο ὅτι «ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶ.» (ὁ. π., 34).

Καιρὸς νὰ συνειδητοποιοῦμε ὅλοι μας, μέσα ἀπὸ τὰ καθημερινὰ θαυμαστά Του σημεῖα, ποὺ γίνονται καὶ γιὰ τὴν δική μας ἐνδυνάμωση στὴν πίστη, ὅτι ὁ Κύριός μας εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ μόνος ποὺ ἔχει τὴν δύναμη νὰ μᾶς γιατρεύῃ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ καὶ νὰ μᾶς θρέφῃ ὕλικά καὶ πνευματικά, μὲ τὸ σῶμα Του καὶ τὸ αἷμα Του, «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον». Ἄς μὴν τοῦ στεροῦμε τὴν χαρὰ νὰ μᾶς θρέφῃ διαρκῶς ἀπὸ τὸ ζωογόνο σῶμα καὶ ἀπὸ τὸ ζωηφόρο αἷμα Του, γιὰ τὴν δική μας ἀνάσταση καὶ σωτηρία. Ἀμήν! Γένοιτο!

ΠΗΓΗ: [ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ](#)